

данницы, и юнацы войны, а никого джелата. За то и ти и азъ молимъ ся на Ваше Величество да благоизволи да употреблява наши тѣ рѣцѣ и животъ за нѣща возможны, нека да сж и най опасни, и ще си пролеемъ тамо и най сетниж тж капкж отъ кръвь та си.

IV. ОТЧЯЯТЕЛНО.

Ингилишка та Царица Єлисавета повеле да посѣкжтъ Скотійскж тж Царицж Маріа Стурти; а тя и пише тжй.

Господжа!

И ако ще умрж споредъ твое то изреченіе, кое то саморучно подписа, не сякай чи умирамъ съ омраза противъ тебе. Моя та вѣра мя поучява да търпж сички тѣ свѣтовни злополучія, както твоя та ти прощава да струвашъ сички тѣ злины. Но и ако си мя усждала како крива, но пакъ съмь права. Ще мя посѣкжтъ, не защо то помислихъ зло за живота ти, но защо то носяхъ Коронаж (Вѣнецъ) за която завиждаше ты. Вѣра та, която поучяваше Апостола Павла да ся моли за Нерона, поучява и мене да ся моляж за тебе;

Тыя мои хораты знамъ чи ще тя угорчивятъ; но сега, като съмь вече усждена за смърть, защо да ся страхувамъ за живота си? Ты имашъ усжданѣ то ми, като непочтенно, но то ще умножи славж тж ми. Недей сяка чи и ты ще останешъ тжй! ще доде єдинъ день и тебе тжй да усждятъ. Вмѣсто да желамъ да си отвърняж за кръвь та си, кое то є и праведно, на противъ ще съмь много щастлива, ако смърть та, която подиръ малко ще доде за мене, завождаше и тебе на онъ зи животъ, жой то ся простира, колко то и вѣкове тѣ.